

להפיג את הרעבון, ובכך תחשב להם
אכילתו אכילה חשובה.

שנינו במשנה: **ונאכלת** החגיגה **לשני ימים**
ולילה אחד.

ואמרינן: **מתניתין**, האומרת שחגיגת ארבעה
עשר נאכלת לשני ימים, היא — **דלא כבן**
תימא.

דתניא, **בן תימא אומר**: חגיגה הבאה עם
הפסח ביום ארבעה עשר בניסן — הרי היא
כפסח, **ואינה נאכלת** לשני ימים ולילה אחד
כמו כל דין קרבן שלמים, **אלא** רק ליום
ולילה.

וחגיגת המשה עשר, שהיא חובה בכל אחד
משלשת הרגלים — **נאכלת לשני ימים**
ולילה אחד.

וחגיגת ארבעה עשר, שהקדישה לשם
הבאתה עם קרבן הפסח ביום ארבעה עשר
בניסן, ולא הקריבה עמו, אלא השהה אותה
אצלו, הרי למחרת ביום טוב, הוא יכול
להקריבה, **ויוצא בה משום** מצות שלמי
שמחה.

ולמרות ששנינו לקמן שכל קרבן שחייבים
להקריבו אינו בא אלא מן החולין, ולא מן
הקדשים, שונה בכך מצות שלמי שמחה
משאר קרבנות חובה. שהיא התרבתה מריבוי
מיוחד, המלמד שאפשר לקיימה גם בקרבנות
שהוקדשו לצורך נדרים ונדבות.

אך **ואין יוצא בה**, בחגיגה הזאת שהוקדשה
לצורך הבאתה עם הפסח בארבעה עשר,
והושהתה, **משום חגיגה** של הרגל בחמשה
עשר. לפי שדין חגיגת הרגל הוא כמו כל
קרבן חובה, שאינו בא אלא מן החולין.

לעיל ביחס לענין חגיגה, עד דקתני התנא
במשנתנו "אימתי מביא חגיגה"?

ומשינין: משנתנו היא המשך לענין המתבאר
במשנה הקודמת.

כי **תנא** במשנה לעיל דין מכשירים, כמו
הרכבתו של קרבן הפסח על כתפי האדם,
והבאתו של קרבן פסח מחוץ לתחום, **דלא**
דחי שבת משום שאפשר לעשותם מערב
שבת.

ולכן, כהמשך לדברים הקשורים לקיום מצות
קרבן פסח שאינם דוחים את השבת, על אף
שקרבן הפסח עצמו דוחה את השבת —
קתני נמי במשנתנו דין חגיגה הבאה עם
הפסח, דאפילו שחיטתה **לא דחיא שבת**.

והכי קאמר: **אימתי מביאין עמו**, עם קרבן
הפסח חגיגה — **בזמן שהוא בא בחול בטוהרה**
ובמועט.

אמר רב אשי: שמע מינה ממשנתנו שחגיגת
ארבעה עשר בניסן הבאה עם הפסח —

לאו חובה מהתורה היא, אלא רק רשות. א-ו

דאי סלקא דעתך חובה היא — **תיתי בשבת**,
ותיתי כמרובה, **ותיתי בטומאה ובמועט!**

והוינן בה: וכיון שאין חיוב בהבאתה של
חגיגת ארבעה עשר, מיהו — **מאי טעמא**
אתיא, מדוע נוהגים להביאה?

ומשינין: **כדתניא**: חגיגה הבאה עם הפסח
היא **נאכלת תחילה**, לפני אכילת בשר הפסח,
כדי שיהא פסח נאכל על השבע, שתהיה
הנאה של שביעה באכילתו, ולא תהא אכילה